

R. G., 14 rokov

Noční strelci

Bola streda 15:04, keď na mňa priateľka zakričala, že mi prišla správa. Zišiel som dole do kuchyne a pozrel sa na mobil. „To je z veliteľstva. Prepáč, ale kino budeme musieť odložiť.“ Usmiala sa na mňa: „Nevadí, hlavne sa mi vráť.“ „Rozkaz!“ Objal som ju, obul som sa a vyrazil.

Cesty boli dobré, dorazil som 15:48. Na parkovisku nebolo jediné voľné miesto, a tak som musel zaparkovať „na invalidov“ hneď pred vstupom do základne. „Dobrý deň!“ pozdravil som dvoch strážnikov. „Dobrý!“ odzdravili. Vošiel som do našej spoločnej šatne. Nebola to veľká miestnosť – v strede boli dve lavičky na sedenie, po ľavej strane vešiaky a dvere do spŕch, po pravej strane skrinky na veci. Veľa miesta sme nepotrebovali, pretože sme si tu iba odkladali civilné oblečenie a prezliekali sa do uniforiem. Zbrane a výzbroj sme mali na opačnej strane budovy pri hangári.

„Koho to sem čerti nesú?“ povedal Buck, môj najlepší priateľ, keď som vošiel do miestnosti. „Chod' sa vypchať!“ zasmial som sa, „ostatní sú kde?“ „Prídu o chvíľu. Ruka už fajn?“ „Áno, bolo to len natiahnuté.“ Vtedy do miestnosti vošli Mustang, Smrtiak a Medveď. Samozrejme, to neboli naše pravé mená, ale len prezývky. Mňa volali Kolibrík. Pozdravili sme sa, no nemali sme čas na dlhé reči, pretože nás čakali v riadiacej miestnosti na poschodí.

Keď sme tam prišli, bolo 15:59. Vzápätí vošiel dovnútra náš veliteľ Smith spolu s podplukovníčkou Fostrovou. Postavili sme sa ako žiaci, keď učiteľ vojde do triedy. Ani sme si nestihli sadnúť a Smith už začal: „Vieme, kde sa pravdepodobne bude nachádzať terorista Akhmal Has.“ Smrtiak sa na mňa pozrel s veľavravným výrazom v tvári, obom nám vtedy došlo, že to nebude dobré. Smith pokračoval: „Jeho avizovaná poloha je na sever od hraníc – v lese, ktorý má desať štvorcových kilometrov.“ „Pravdepodobne bude v tejto oblasti,“ dodala Fostrová a prstom ukázala na obrazovku. „Poslali sme tam na prieskum drony. Podľa našich informácií sa tam nachádzajú tri menšie objekty. Vašou prioritou bude dostať Akhmala živého. Spolupracovať budete s tímom Alpha. Nejaké otázky?“ V riadiacej miestnosti zostalo ticho, všetci sme vedeli čo nás čaká. „O 17:15 vás chcem mať v hangári“ nariadil Smith a potom odišiel spolu s Fostrovou.

Bolo presne 16:16, a tak sme sa šli pripraviť na zásah. Kým si chalani chystali výstroj, zavolať som priateľke. Keď som sa vrátil, čakali ma pobavené pohľady. „No čo, prežila že nebudeš doma?“ spýtal sa Buck ironicky. „A tvoja to prežila?“ vrátil som mu otázku s vedomím, že doma žiadnu nemá. Buck zostal ticho. Medveď sa zasmial a tľapol ho po pleci. O 17:13 vošiel

do hangáru Smith a zopakoval inštrukcie z riadiacej miestnosti. Piloti oboch helikoptér začali štartovať. Smith stál neohrozene pred hangárom vo svojich typických okuliaroch a baretke, ktorú si pridržiaval, aby mu ju neodfúklo. Naposledy sme si skontrolovali arzenál, ktorý sa skladal z tlmenej útočnej pušky M4 a tlmenej pištole Glock19. Sedeli sme v helikoptére a náš kapitán, Mustang, dal povel vzlietnuť. Vzlietli sme o 17:20, na mieste sme mali byť o dve hodiny a 37 minút. V čase príchodu už bude tma. O 19:50 sa kapitán ozval: „No čo bábovky, pripravení?“ „Áno!“ odpovedali sme.

Helikoptéry pristáli na malej čistinke, ktorá bola asi 160 metrov od miesta, kde sa podľa informácií mal nachádzať Akhmal. My a päťčlenný tím Alpha sme si nasadili okuliare na nočné videnie a vyrazili vpred. Pohybovali sme sa ticho a obratne, no spomalili sme, keď sme vstúpili do lesa, za ktorým sa mal nachádzať náš cieľ. Započuli prasknutie. Dvaja členovia tímu Alpha, Smrtiak a ja sme sa bleskurýchlo otočili pripravení strieľať, ale vydýchli sme si, pretože na mieste, odkiaľ prišiel zvuk, stála srna, ktorá potom utiekla. Ďalší pohyb sme zaznamenali pred objektom približne 20 metrov od nás. Dvaja ozbrojení strážcovia. Zastali sme. Mustang sa ozval do vysielacky: „Kolibrík, Medveď, vidíte ich?“ „Áno, zneškodniť!“ Medveď a ja sme vystrelili. Obaja sme zasiahli svoj cieľ. Presunuli sme sa o desať metrov dopredu. Všimol som si psa, ktorý niečo čuchal v tráve, ale než nás stihol zavetriť, dostal guľku do hlavy. Mustang nás potom rozdelil, aby sme pokryli čo najväčšiu časť a čím skôr sa dostali k Akhmalovi

„Ja, Medveď a Alpha-01 ideme do prvého objektu. Alpha-02 až 04 idú do tretieho objektu. Buck a Kolibrík, vy si zoberiete druhý. Alpha-05 a Smrtiak, vy to obzrite vonku, či niečo nenájdete!“ „Rozkaz!“ Rozdelili sme sa. Druhý objekt bol pravdepodobne v najlepšom stave. Buck opatrne otvoril dvere, no chodba bola prázdna. Buck vstúpil a ja hneď za ním. Počuli sme hlasy dvoch mužov, ktorí sa rozprávali v cudzom jazyku. Buck začal odpočítavať na prstoch, aby som vedel, kedy sa chystá vykpnúť dvere. Vpadli sme dnu. Obaja muži ozbrojení puškami Kastov-74u padli na zem, ani si nestihli všimnúť, kedy som vystrelil. Kým to Buck kontroloval dole, vybehol som po schodoch. Hore neboli dvere, hneď som si všimol ozbrojeného muža, ktorý sa chystal spáliť nejaké dokumenty. Vystrelil som. Muž padol na zem. Krv z bezvládneho tela pomaly vsiakala do starej drevenej podlahy. Zdvihol som spisy, čo sa chystal spáliť. Buck podal hlásenie do vysielacky: „Po Akhmalovi tu nie ani stopy.“ Medveď, Smrtiak a Mustang hlásili, že je všade čisto.

Po hlásení som pozrel do spisov, ktoré som stále držal v rukách. V prvom boli informácie

o kúpe zbraní a rakiet, druhý sa týkal finančných prevodov na zahraničné účty. V dolnom rohu bol dátum spred dvoch dní. Vysielačkou som sa skontaktoval s naším riadiacim centrom. Preverili spisy a obratom oznámili, že správa bola odoslaná neznámej osobe do spoločnosti, ktorej šéfoval Akhmal. Vtedy som si uvedomil, že naša misia ešte neskončila. Priateľke budem musieť vysvetliť, že do toho kina asi nepôjdeme dlhšie.